

ikke forstaa andet, end at det, som staar i § 7, kun siger, at der er en Begrænsning for de private Bankers Risiko, men ikke en Begrænsning for deres Gevinst. Jeg tror, den højtærede Finansminister vil give mig Ret deri (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Nej!). Maa jeg saa sige, at det foreligger fuldstændig som det Udkast, der er fremsendt af Valutakonferencen; dette Forslag i den Affattelse, det havde fra Valutakonferencen, er blevet kritiseret der, fordi det netop ikke begrænsede Gevinsten. Jeg kunde sige mere om det, men jeg skal ikke gøre det i Øjeblikket, for saa kommer jeg ind paa Valutakonferencens Forhandlinger. Der er altsaa ingen Tvivl om, at det Forslag, der blev udarbejdet, kun havde til Hensigt at begrænse Risikoen. Men hvis de Udtalelser, der nu er fremkommet, er sikre nok til, at de private Banker, hvis der skulde komme en Gevinst, vil anerkende denne Fortolkning, er jeg naturligvis fuldkommen tilfreds. Jeg synes nu rigtignok, at hvis man i Folketingets Udvalg har været klar over, at der var i hvert Fald en Uklarhed — jeg tror nu ikke, der er nogen Uklarhed —, burde man have rettet den. Jeg synes, det er ganske forkert at vedtage en Lov, som skal forstaas og forhaabentlig i eventuelle Tilfælde vil blive forstaaet paa en Maade, der er i Strid med den sproglige Affattelse.

Paa det andet Punkt beklager jeg, at jeg har overhørt Finansministerens Bemærkninger ved Forelæggelsen. Jeg skal som Syndebod læse dem i Referatet. Men jeg er heller ikke helt tilfreds med, at den Slags Ting kun staar som nogle Udtalelser af Finansministeren om, at der er den og den Aftale mellem Nationalbanken og Regeringen. Hvorfor maa den Slags Ting ikke staa i Lovforslaget, hvorfor maa de Punkter, paa hvilke man sikrer Samfundsinteresserne, ikke staa der? Er det Nationalbanken, som modsætter sig det, eller er det Regeringen, som ikke ønsker at føre yderligere Forhandlinger med Nationalbanken om at faa det lovfæstet, der her er Tale om? Jeg forstaaer ikke Regeringens Stilling paa anden Maade, end at den i Virkeligheden er saa svag overfor Nationalbanken, at det højeste, den kan opnaa, er nogle vage Udtalelser om, at saaledes skal det forstaas, men at den ikke kan faa en klar og tydelig Affattelse af det Lovforslag, som skal vedtages i Rigsdagen. I øvrigt var jeg heller ikke ganske tilfreds med denne Aftales reelle Indhold. Det gik, saa vidt jeg forstod, ud paa, at det

eventuelle Overskud skulde hensættes til en Fond, som Nationalbanken skulde raade over paa en særlig Maade. Det er ikke tilfredsstillende for mig. Overskuddet skulde hensættes i en Fond, som Nationalbanken ikke kunde raade over uden Regeringens Samtykke, før er det ikke bundet. Som det er nu, vil det kun sige, at Nationalbanken kan raade over det paa den Maade, den finder for godt; det kan altid siges, at Nationalbanken raader over det paa en saadan Maade, at det kan gavne den danske Valuta, men det er Nationalbankens Penge, og Statsmagten, Regeringen, har ingen Indflydelse paa, hvorledes Nationalbanken anvender dem. Jeg skal derfor tilføje, at det reelle Indhold af det, som den højtærede Finansminister mener at have opnaaet af Nationalbanken ved dette Tilsagn, aldeles ikke tilfredsstillende er, det er hverken Fugl eller Fisk. I det Tilfælde, der skulde blive et Overskud, er Nationalbanken eneraadende med Hensyn til, hvorledes det skal anvendes. Efter den højtærede Finansministers Udtalelser er jeg klar over, at det ikke nytter at kræve yderligere Forhandlinger med Nationalbanken, idet saadanne ikke vil blive optaget, og da jeg ikke har saa overmaade megen Tro paa, at der bliver et Overskud, skal jeg ikke insistere paa, at disse Forhandlinger føres. Jeg tror dog, det vilde have været heldigt, om det var sket, baade af Hensyn til den Mulighed, at der skulde blive et Overskud, og af Hensyn til Rigsdagen. Jeg synes, at de Bestemmelser, der indeholdes i et Lovforslag, bør staa i Lovforslaget, naar det vedtages af Rigsdagen, og ikke bør findes i nogle mere eller mindre vage Overenskomster mellem Regeringen og Nationalbanken.

Det forekommer mig, at Nationalbanken staar svagt overfor Lovgivningsmagten. Den højtærede Minister synes at se paa Nationalbanken som en Institution med en overordentlig Myndighed og Magt, noget utilnærmeligt i den Forstand, at naar Nationalbanken ikke selv vil gaa længere, maa man paa Forhaand give op. Jeg forstaaer ikke rigtig denne Stilling. Den højtærede Minister ved lige saa godt som alle Medlemmer af dette Ting, at der for Tiden i Landstinget ligger et Forslag om Guldindløselighed, og der er jo Mulighed for dertil at knytte alle mulige Betingelser, som det i Virkeligheden er berettiget at knytte til en Fordel som den, der her gives Nationalbanken. Nationalbanken staar for Tiden med en Udbytteudlignings-